

Марио Кроненберг

На един измислен Слънчо

Остави ме!
Остави ме със моята мъка сама...
Остави ме с горчивата без теб тишина
Остави ме да бъде безразлична и сама

Аз знам,
Душата ми, ограбена и бяла
Сърцето ми за ласки оглушало
Познава само думичката: край

Не бива да си тръгваш и не искам,
А трябва. И не мога да те спра.
Ще си отидеш и ще стане пусто.
В душата ми ще бъде тишина

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12002>]